

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **T. B.**

skazanego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2025 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 lipca 2025 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego X Wydziału Karnego Odwoławczego

Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 kwietnia 2025 r., sygn. akt X WKK 14/25

o odmowie przyjęcia kasacji

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 12 grudnia 2024 r., sygn. akt X Ka 882/24,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie

z dnia 21 maja 2024 r., sygn. akt III K 205/19

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 466 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 518

k.p.k. oraz art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

uchylić zaskarżone zarządzenie i przekazać sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie w celu podjęcia dalszych czynności związanych z wniesioną kasacją.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Zastępcy Przewodniczącego X Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji obrońcy skazanego T. B. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 grudnia 2024 r. w sprawie o sygn. akt X Ka 882/24, z uwagi jej wniesienie po terminie. Z uzasadnienia zarządzenia wynika, że odpis wyroku wraz z uzasadnieniem został doręczony obrońcy w dniu 4 lutego 2025 r. (pismo uznano za doręczone – nie zostało podjęte w terminie), a zatem 30-dniowy termin określony w art. 524 § 1 k.p.k. upłynął w dniu 6 marca 2025 r. Tymczasem obrońca skazanego kasację nadał w dniu 7 marca 2025 r.

W ustawowym terminie zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł obrońca skazanego T. B., który zaskarżył je w całości, podnosząc następujące zarzuty:

1. *„obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wydanej decyzji, a mianowicie naruszenie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 133a § 1 w zw. z art. 133a § 3 k.p.k. poprzez całkowicie bezpodstawną odmowę przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy z dnia 12 grudnia 2024 roku (sygn. akt X Ka 882/24) jako spóźnionej, w sytuacji gdy kasacja ta została wywiedziona w przewidzianym do jej złożenia trzydziestodniowym terminie, który należy liczyć od dnia 5 lutego 2025r., albowiem jest to dzień przypadający po upływie 14 dni od umieszczenia przedmiotowego wyroku wraz z uzasadnieniem w portalu informacyjnym, w którym to dniu wyrok z dnia 12 grudnia 2024 roku powinien zostać uznany za doręczony wraz z uzasadnieniem (zob. m.in. uchwała Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 20 października 2023r., sygn. III CZP 24/23, publ. Legalis);*
2. *obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wydanej decyzji, a mianowicie naruszenie art. 133a § 1 i 3 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię i błędne przyjęcie, że pismo doręczane za pośrednictwem portalu informacyjnego uznaje się za doręczone czternastego dnia od dnia umieszczenia pisma w portalu informacyjnym (w realiach niniejszej sprawy 04 lutego 2025r.), nie zaś w dniu przypadającym po upływie 14 dni od jego*

opublikowania w tym portalu (w realiach niniejszej sprawy 05 lutego 2025r.), która to wykładnia jest w sposób oczywisty sprzeczna z treścią przepisu art. 133a § 3 k.p.k. oraz nie uwzględnia zawartego w nim sformułowania: „doręczenie to uznaje się za skuteczne po upływie 14 dni od dnia umieszczenia treści tego pisma w portalu informacyjnym w sposób określony w§ 1.” Oraz z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, a w szczególności z uchwałą z dnia 20 października 2023r. (sygn. akt III CZP 24/23, publ. Legalis);

3. *błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę wydanego zarządzenia, a mianowicie nieprawidłowe przyjęcie, iż termin na wniesienie kasacji od wyroku z dnia 12 grudnia 2024 r. upływał obrońcy w dniu 06 marca 2025r., podczas gdy oczywistym jest, że termin ten przypadał na dzień 07 marca 2025 r., a przedmiotowa kasacja została wniesiona w ustawowym terminie, co czyni zaskarżone zarządzenie błędnym i rażąco niesprawiedliwym”.*

W konsekwencji obrońca wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego zarządzenia oraz nadanie kasacji dalszego biegu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się zasadne, gdyż zaskarżone zarządzenie zostało wydane z rażącym naruszeniem art. 133a k.p.k., co skutkowało błędnym ustaleniem daty doręczenia obrońcy skazanego odpisu wyroku sądu odwoławczego wraz z uzasadnieniem, a w konsekwencji nietrafną decyzją o odmowie przyjęcia jego kasacji jako wniesionej po terminie.

Na wstępie przypomnieć należy, że przepis art. 133a k.p.k., który dodany został ustawą z dnia 7 lipca o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2023 r., poz. 1860), wprowadza zasadę doręczania profesjonalnym uczestnikom postępowania karnego korespondencji w formie elektronicznej. Zgodnie bowiem z treścią art. 133a § 1 k.p.k. „[s]ąd dokonuje doręczeń pism procesowych lub innych pism prokuratorowi, obrońcy i pełnomocnikowi będącemu adwokatem lub radcą prawnym, Prokuratorii

Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, przez umieszczenie ich treści w portalu informacyjnym, o którym mowa w art. 53e § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334), w sposób umożliwiający uzyskanie przez nadawcę i odbiorcę dokumentu potwierdzającego doręczenie". Jednocześnie ustawodawca zdecydował się uregulować wprost zasady ustalania daty doręczenia korespondencji w tej formie. Skutek ten może nastąpić na dwa sposoby. Po pierwsze, „*pismo uznaje się za doręczone w czasie wskazanym w dokumencie potwierdzającym doręczenie*" (art. 133a § 3 zd. pierwsze k.p.k.). Po drugie zaś, w przypadku braku takiego dokumentu „*doręczenie to uznaje się za skuteczne po upływie 14 dni od dnia umieszczenia treści tego pisma w portalu informacyjnym*" (art. 133a § 3 zd. drugie k.p.k.).

Wykładnia językowa wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że **w razie biernej postawy adresata, datą doręczenia pisma w trybie określonym w art. 53e § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2024 r., poz. 334) jest dzień następujący po upływie 14 dni od dnia umieszczenia pisma w systemie teleinformatycznym**. Przesądza o tym zwrot „*po upływie 14 dni*", który wskazuje, że musi minąć pełne 14 dni od określonego zdarzenia (umieszczenia pisma w portalu), aby nastąpił skutek doręczenia. O ile zatem z końcem czternastej doby od zamieszczenia pisma upływa wymagany okres, w którym adresat ma możliwość odebrania korespondencji, o tyle sam skutek doręczenia następuje po tym czasie, czyli w kolejnym (piętnastym) dniu. Analogiczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 20 października 2023 r., sygn. akt III CZP 24/23 (OSNC 2024/2/15). Wprawdzie dotyczyła ona treści art. 15 zzs⁹ ust. 3 zd. drugie ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 1327), niemniej jednak argumentacja w niej zawarta w znacznej mierze pozostaje aktualna również na gruncie art. 133a § 3 zd. drugie k.p.k. Oba przepisy w sposób tożsamy określają bowiem moment stwierdzenia fikcji prawnej doręczenia, tj. „*po upływie 14 dni od dnia umieszczenia pisma w portalu informacyjnym*". Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w przywołanej uchwale, gwarancyjny charakter przepisów regulujących sposoby doręczeń (por. wyrok TK z

dnia 17 września 2002 r., SK 35/01, OTK-A 2002, Nr 5, poz. 60 i postanowienie SN z dnia 30 września 2014 r., I PZ 17/14, OSNP 2015, Nr 10, poz. 136) nakazuje poprzestanie na ścisłej, deklaratywnej wykładni pojęcia „*po upływie 14 dni*”, w myśl zasady *idem dixit quam voluit*. Tym bardziej, że pozostaje ona zgodna z uregulowaniami przewidzianymi w ustawie z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 285), która w założeniu ma w sposób modelowy normować problematykę doręczeń elektronicznych w postępowaniach przed organami państwa. W myśl art. 42 ust. 2 w zw. z art. 41 ust. 1 pkt 3 tejże ustawy, w razie bezskutecznego upływu czternastodniowego terminu od dnia wpływu korespondencji na adres do doręczeń elektronicznych, korespondencję uznaje się za doręczoną w dniu następującym po upływie 14 dni od wskazanego w dowodzie otrzymania dnia jej wpływu na adres do doręczeń elektronicznych podmiotu niepublicznego. Sposób zredagowania tego przepisu jednoznacznie oddaje więc założenie, według którego doręczenie nie dochodzi do skutku w ostatnim dniu czternastodniowego terminu, lecz w dniu następnym. Jednocześnie trafności zaprezentowanej wykładni nie podważa stanowisko zajmowane w doktrynie i judykaturze na gruncie art. 133 § 2 zd. drugie k.p.k., iż w razie dwukrotnego awizowania przesyłki, pismo należy uznać za doręczone w ostatnim dniu drugiego terminu 7-dniowego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 25 czerwca 2021 r., I KK 76/21). Ostatni ze wskazanych przepisów, w przeciwieństwie do art. 133a § 3 zd. drugie k.p.k., nie przewiduje bowiem *expressis verbis* daty, w której następuje skutek doręczenia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 grudnia 2024 r., sygn. akt X Ka 882/24 wraz z pisemnym uzasadnieniem został umieszczony w portalu informacyjnym sądów powszechnych w dniu 21 stycznia 2025 r. o godz. 22:30:40. Ponieważ obrońca skazanego nie potwierdził jego odbioru w terminie, zgodnie z art. 133a § 3 zd. drugie k.p.k. skutek doręczenia nastąpił po upływie 14 dni, tj. w dniu 5 lutego 2025 r., a nie w dniu 4 lutego 2025 r. jak przyjął Zastępca Przewodniczącego X Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie w zaskarżonym zarządzeniu. W tej sytuacji termin 30-dniowy na wniesienie kasacji rozpoczął bieg w dniu 6 lutego 2025 r. (*vide* art. 123 § 1 k.p.k.), a co za tym idzie

jego upływ przypadał na dzień 7 marca 2025 r. Ponieważ kasacja została wniesiona w tym właśnie dniu, zachowano zatem ustawowy termin przewidziany w art. 524 § 1 k.p.k. i nie istniały podstawy do odmowy przyjęcia kasacji na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy zmuszony był uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w Warszawie w celu podjęcia dalszych czynności związanych z wniesioną kasacją. Procedując повторно, sąd ten będzie związany przedstawionymi w niniejszym postanowieniu zapatrywaniami prawnymi (art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.I.]

[r.g.]